

Erland von Kochs tonsättargärning visar upp en stor bredd, samt understryker att han varit en betydande personlighet i svenskt musikliv. Hans verklista omfattar flera symfonier, solokonsert, baletter, ett stort antal sånger samt filmmusik, bl a till några av Ingemar Bergmans filmer. I psalmboken finns han också representerad med tre psalmer, däribland ”De blomster som i marken bor”. Han komponerade även 18 Monologer – en serie konstfärdigt utförda studier av de olika orkesterinstrumentens kapacitet och uttrycksmässiga omfång. Intresset för folkmusiken kom att följa honom genom livet och det går att skönja också i denna Monolog för oboe, även om språkdräkten är av modernare snitt.

Alan Richardson växte upp i Edinburgh och hade redan rönt uppmärksamhet som pianist när han 1929 flyttade till London för vidare pianostudier vid Royal Academy of Music för Harald Craxton. Alan Richardson komponerade även en del pianomusik och musik för soloinstrument och piano, såsom detta Roundelay, komponerat 1936. Musiken är klar och melodisk och flera av hans kompositioner bär målande titlar, ibland tillagda i efterhand.

Musica Dominicalis (Söndagsmusik eller Sonntagsmusik på tyska) komponerades för orgel av den tjeckiske tonsättaren och organisten **Petr Eben** 1958 och uruppfördes 1959. Den bärande idén i Sonntagsmusik är förhoppningen om ett uppväckande av de positiva aspekterna av människans natur – där fortsatt utveckling leder till ett segerrikt slut. Denna den tredje satsen av fyra, Moto ostinato, är den kanske mest dramatiska och uppmanande! Den effektfulla ostinatorytmen och de dramatiska melodilinjerna är bärande element i detta stycke med inspiration hämtad från bilden av ett forntida fältslag.

Ralph Vaughan Williams ses av många som Englands kanske främsta tonsättare och av ännu fler som Englands mest engelske tonsättare. Hans folkmusikinspirerade inslag och ljuva melodier låter sig höras i Rondo Pastorale, första satsen ur Concerto för oboe och stråkar. Detta verk är tillägnat den framstående oboeisten Léon Goossens och uruppfördes 1944.

En av vår tids mest kända kompositörer är den estniske tonsättaren **Arvo Pärt**. Efter en tid av konstnärligt experimenterande i sökandet efter en egen kompositionsstil genomgick han i början av 70-talet en konstnärlig kris. Detta sammanföll med att han sökte sig mer och mer till den kristna tron via den ortodoxa kyrkan och ledde så småningom fram till en ny kompositionsstil som han själv vill kalla ”tintinnabuli” – en avskalad musik med mycket rena treklanger, som han beskriver så här i försättsbladet till ett av sina verk:

”Tintinnabuli är ett rum jag ibland går in i när jag söker efter svar – i mitt liv, min musik, mitt arbete. I mina mörka stunder, har jag en stark känsla att allting utanför saknar mening. Det komplexa och mångfacetterade bara förbryllar mig, och jag måste söka efter enhet. Vad det är, detta enda, och hur jag finner min väg till det? Spår av detta perfekta dyker upp i många gestalter – och allt som är oviktigt faller undan – Tintinnabuli är som detta... Treklangens tre toner är som klockor. Och det är därför som jag kallar det Tintinnabuli.”

Ett av hans första verk i denna nya stil är Trivium för orgel, komponerad 1976. Stycket vilar i en d-moll-klang och de tre satserna avlöser varandra utan uppehåll, där samma melodi på olika sätt ligger invävd i de olika satserna.

Francis Poulenc komponerade kammarmusik, musik för orkester och kör a capella, men hade som tonsättare en särskild förkärlek till träblåsinstrumenten. Hans ambition var att komponera en sonat för varje träblåsinstrument, men bara tre slutfördes. Flöjts-sonaten komponerades 1956 och klarinetts-sonaten 1962, liksom oboes-sonaten. I denna sonat, tillägnad Sergej Prokofiev, har satserna tempoförhållandet långsam-snabb-långsam i motsats till den vanligare formen snabb-långsam-snabb. Sista satsen som framförs ikväll är förmodligen det sista Poulenc komponerade och bär satsbeteckningen Déploration, översatt: Jämmer.

Ronald Binge var under 50- och 60-talen verksam som arrangör och kompositör vid BBC, där han också kom att bli dirigent för en av radions orkestrar. Han gjorde flera

skivinspelningar och hans kompositioner var av varierande slag. En av hans kanske mest kända är The Watermill, ursprungligen komponerad 1962 för oboe och stråkar. Som kuriosas kan nämnas att en version för oboe och piano senare kom att utgöra ledmotivet till TV-serien "The Secret Garden".

David Muhl

PERSPEKTIV

– fem speglingar

1959

ULRICEHAMNS KYRKA 8 NOVEMBER 2009

Adrian Roach, oboe
David Muhl, orgel

Adrian Roach är utbildad vid The Guildhall School of Music and Drama, London. Efter studierna har han undervisat och frilansat som musiker, först i England och sedan 2002 i Sverige, där han efter några år blev erbjuden tjänsten som solooboist i Jönköpings Sinfonietta.

David Muhl är diplomorganist och bosatt i Ulricehamn sedan 2002. Sin utbildning fick han vid Musikhögskolan i Göteborg där han studerade för Magnus Kjellson och Mikael Wahlin. Sedan 2007 är han verksam som organist i Jönköping Kristine kyrka.

Konserten är den fjärde i serien PERSPEKTIV.

Nästa konsert
den 22 november

2009
18.00 *Carl Sjögren*
18.30 *Ulrica Vocalis med solister och instrumentalister.*

www.svenskakyrkan.se/ulricehamn

Erland von Koch (1910-2009)

Monolog nr 2

Alan Richardson (1904-1978)

Roundelay

Petr Eben (1929-2007)

ur Musica Dominicalis

Moto ostinato

Ralph Vaughan Williams (1872-1958)

ur Concerto för oboe och stråkar

I. Rondo Pastorale*

Arvo Pärt (f. 1935)

Trivium

Francis Poulenc (1899-1963)

ur Sonata för oboe och piano

III. Déploration*

Ronald Binge (1910-1979)

The Watermill*

*bearbetade för orgel av David Muhl